

opusdei.org

“Déu està contínuament al nostre costat”

Cal arribar a la convicció que Déu està contínuament al nostre costat.

12 de març

—Vivim com si el Senyor estigués allà lluny, on brillen les estrelles, i no ens adonem que també el tenim sempre a la vora. I hi està com un Pare amorós —a cadascun de nosaltres ens estima més que totes les mares del món puguin estimar els

seus fills—, ajudant-nos, inspirant-nos, beneint... i perdonant. Quantes vegades no hem fet desarrufar el front dels nostres pares, tot dient-los, després d'una entremaliadura: ja no ho faré més! —Potser aquell mateix dia hi tornàvem... —I el nostre pare, fingint duresa en la veu, amb la cara tota seriosa, ens renya..., mentre el cor, coneixedor de la nostra feblesa, se li entendreix pensant: pobre noi, ¡quins esforços que fa per portar-se bé! Cal que ens convencem, que ens en saturem, que Pare i molt Pare nostre és el Senyor que està al costat nostre i en el cel. (Camí, 267)

Reposeu en la filiació divina. Déu és un Pare ple de tendresa, d'amor infinit. Digues-li Pare molts cops el dia, i digues-li ara mateix -estant tot sol, en el teu cor- que l'estimes, que l'adores: que sents l'orgull i la força d'ésser fill seu. Això suposa un autèntic programa de vida interior, que s'ha de canalitzar a través de les

teves relacions de pietat amb Déu -
poques, però constants, hi insisteixo-,
que et permetran d'adquirir els
sentiments i les maneres d'un bon
fill.

T'he de prevenir encara contra el
perill de la rutina -veritable sepulcre
de la pietat-, que es presenta sovint
disfressada amb ambicions de
realitzar o d'emprendre gestes
 importants, mentre l'obligada
ocupació quotidiana és còmodament
descurada. Quan t'adonis d'aquestes
insinuacions, posa't amb sinceritat
davant el Senyor: pensa si no
t'hauràs avorrit de lluitar sempre pel
mateix, perquè no anaves a trobar
Déu; mira si ha decaigut per falta de
generositat, d'esperit de sacrifici la
perseverança fidel en el treball.

Aleshores, les teves normes de pietat,
les petites mortificacions, l'activitat
apostòlica que no aplega un fruit
immediat, apareixen com

tremendament estèrils. Estem buits, i tal vegada comencem a somiar nous plans, per ofegar la veu del nostre Pare del Cel, que reclama una lleialtat total. I amb un malson de grandeses en l'ànima, oblidem la realitat més certa, el camí que sens dubte ens porta de dret cap a la santedat: un senyal clar que hem perdut el punt de mira sobrenatural; el convenciment que som nens petits, la persuasió que el nostre Pare farà meravelles en nosaltres, si recomencem amb humilitat. (Amics de Déu, n. 150)